

BİR DİLİM EKMEK

Ekmek, yiyeceklerimizin en önde geleni, pek çok sofrada baş yiyecek, kutsal sayılan, öpüp başa konulan...

Neden bu kadar değerlidir ekmek? Neden dolup taşar tüm caddeler oradan oraya koşuşturan insanlarla sabahtan akşama kadar? Ne demektir ekmek kapısı, ekmek parası? Niçin ekmek için harcanır emekler? Belki de tam olarak bilemiyoruz ekmek kavramının gerçek anlamını! Ya da üzerinde düşünmüyoruz derinlemesine...

Ekmek, bir parça mutluluk, bir parça özgürlüktür. Karanlık etrafa yavaşça çökerken eve gelen babanın yorgun ama huzurlu yüzüdür. Çocuklarına en güzel sofraları kurmak için çalışan annelerin gülen gözleridir. Kaldırım taşlarına basarken adımlardaki özgüvendir. Yağmurun serinliği, acı soğğun ığı, aç kalmış bir yavru kedinin miyavlamasıdır.

“Yapabilirsin”, “Sana güveniyorum”, “Bunu başaracaksın”, “Seni seviyorum”, “Lütfen”, “Günaydın”, “Teşekkür ederim”, “İyi geceler”, “Özür dilerim”lerdir ekmek. Yokluğunda gözlerden akan yaşların tende yarattığı ürpertidir, şiir dizelerinde gizlenen sözler, bazen heyecan, bazen umut bazen de pişmanlığın kırıntılarıdır.

Bazen korku, kaybetme korkusudur, kaybedenin gözbebeklerinde ansızın çakan şimşektir, masalarda gökten düşen üç elmadan biridir bazen.

Sadece karın doyurmaz ekmek, gönül doyurur, göz doyurur. Paylaşma çiçekleri açtırır, hoşgörünün filizlenmesini sağlar. Bahar rüzgârlarını bilir misiniz hiç? Ilıkça eser yüzünüze doğru ve adeta okşar teninizi. Ilık bahar rüzgârları gibidir ekmek. Bir günlüğün ak sayfalarındaki satırlardır.

Güçtür ekmek, ekmeği olanın gücü de olur, çevresinde söz sahibidir. Ekmeği olanın halkı vardır. Ekmeksiz kalan, sıkıntı çekendir. Adeta paslı zincirlere bağlanmış esir gibidir.

Ekmek, engel tanımamaktır, kurumuş dudaklardan dökülen “belki”dir. Değişimdir, sevgidir, tüm duyguların anasıdır.

İlk buğday tohumu düşerken toprağa, birleşir doğa ve el emeği dostça. Yağmurlar yağar, soğuk, sert kollarını dolayıverir gökyüzüne. Dualar birleşir tüm emeklerle, ilk buğday tanesi “Buradayım!” der cılız vücudu ile yaşayacaklarından, yaşatacaklarından habersiz.

Buğdaylar büyür, yetişir. Alın teri döker tüm çalışanlar ve emek tutamları serpilir üzerine. Umutla yoğrulur hamuru, sıcak kalplerde pişirilir. Kucaklanır tüm emek avuç avuç nasır tutmuş ellerde. Soğuk geceler görür ekmekler, sıcak sabahlar. Soluk ışıkları ve zifiri karanlıkları kucaklarlar. Yüklenir, sorumluluğun verdiği tüm ağırlık ile tezgâhlara yerleştirilir birer birer. Bitmez bu iş sonsuza dek. Yeniden yetişir buğdaylar ve yeniden kavuşurlar yeryüzündeki sofralara. Toprakta ayrılırlar, pişirilirlir, tüketilirlir ve yerlerini başka buğdaylara bırakırlar.

Hepimiz bir buğday gibiyiz aslında, ekmeğin hayatımızdaki yeriyle. Her buğday yetiştiğinde ve her ekmek soframızda lezzetle tüketilirken, bizler de yetişiriz birer birer. Ölüm soğuk dudaklarını tenimize değdirirken yerimizi tıpkı buğdaylar gibi başka insanlara bırakırız. Hepimiz bir ekmeğin oluşumu gibiyiz. Bu nedenle ekmeği var ederek var oluruz aslında. Ekmektir bizi birleştiren, güçlendiren ve ayıran. Bir nefestir adeta ciğerlerimizden havaya karışan. Saklayın nefesinizi aydınlık günlere ve bırakmayın, değerini bilin! Nefes kadar değerlidir zira ekmek. Yokluğunu yaşayanlara sorun, onlar anlatsın size...

Nevra KÜÇÜKÇELEBİOĞLU
Güzelyalı Ortaokulu 8/R
İZMİR
TÜRKİYE BİRİNCİSİ